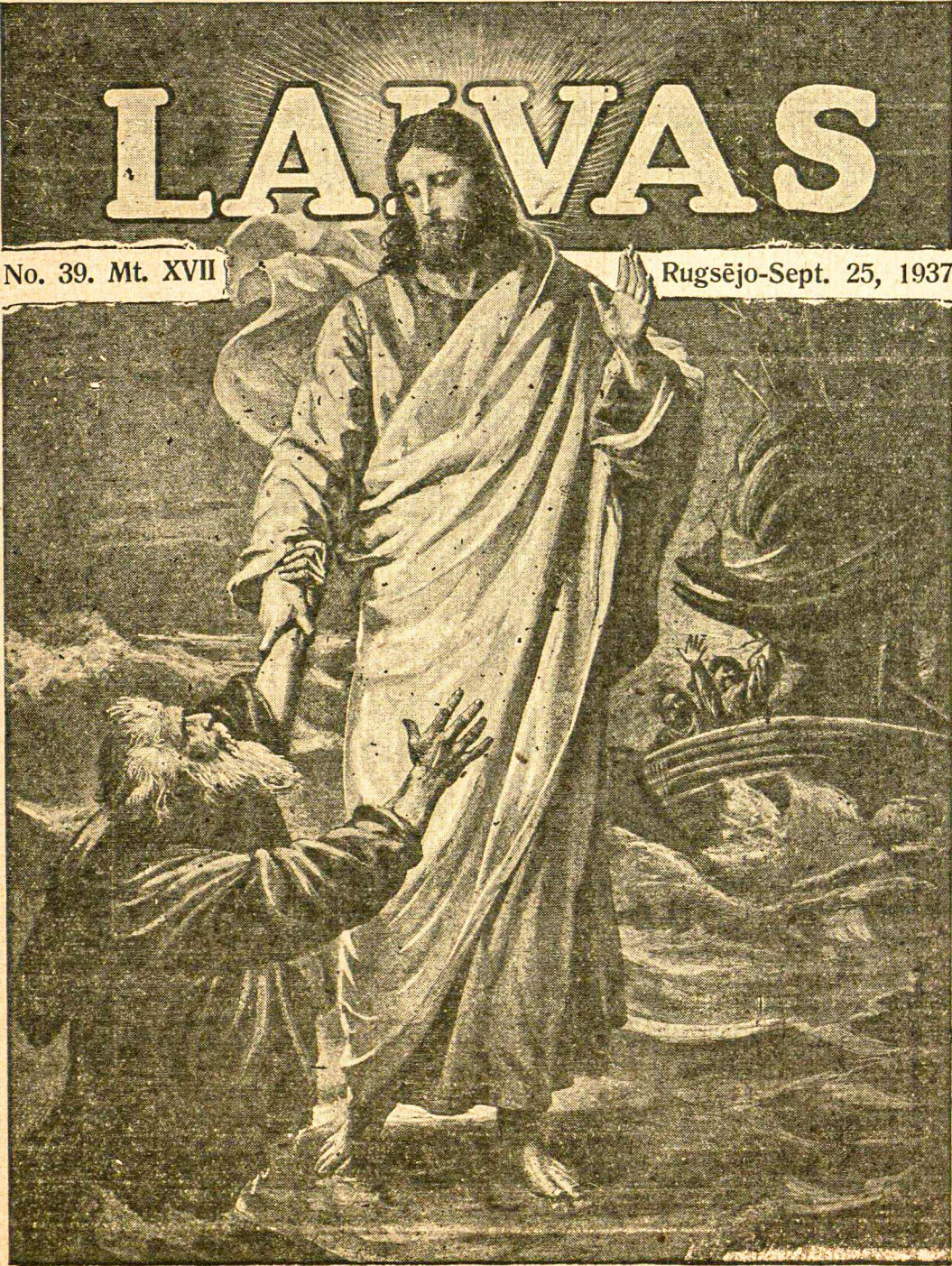

KRISTAUS KARALIAUS

LATVAS

No. 39. Mt. XVII

Rugsėjo-Sept. 25, 1937

XIX SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

L E K C I J A

Efez. 4, 23-28.

BROLIAI, atsinaujinkite savo išmanymo dvasia ir apsilvilkite nauju žmogumi, kurs sutvertas pagal Dievą teisybėje ir tiesos šventume. Todėl, atmesdami melą, kalbėkite kiekvienas savo artimui tiesą, nes mes

esame vieni kitų nariai. Jei rūstinatės, tai nenusidėkite. Tegul saulė nenusileidžia ant jūsų rūstybės. Neduokite vietos velniui. Kas vogė, tegul jau nebevagia; teužsiima vėlyk darbu, dirbdamas savo rankomis, kas gera, kad turėtų ko suteikti kenčiančiam skurdą.

E V A N G E L I J A

Mato 22, 1-14.

ANUO METU Jėzus kalbėjo vyriausiems kunigams ir parisiejams ir tarė: Dangaus karalystė panaši į žmogų karalių, kurs kėlė savo sūnui vestuves. Jis siuntė savo tarnų pašaukti pakviestųjų į vestuves; bet jie nenorėjo ateiti. Jis vėl siuntė kitus tarnus, tardamas: Sakykite pakviestiesiems: Štai, aš prirengiau savo pokylį, mano jaučiai ir mano peniukšliai papjauti ir visa prirengta; ateikite į vestuves. Bet jie tai nieku vertė ir nuėjo sau, vienas į savo ūkį, kitas gi į savo pramonę; kiti nutvėrę jo tarnus ir apgėdinę juos užmušė. Tai išgirdęs karalius susirūstino ir nusiuntė savo kariu-

menę sunaikino anuos galvažudžius ir jų miestą sudegino. Tuomet jis tarė savo tarnams: Vestuvės, tiesa, prirengtos, bet pakviestieji buvo neverti. Eikite tat į kryžkelius ir ką tik rasitė, šaukite į vestuves. Jo tarnai, išėję į kelius, surinko visus, kuriuos rado, piktus ir gerus, ir vestuvės buvo pilnos sėdinčiųjų už stalo. Karalius įėjo pasižiūrėtų sėdėjusiųjų už stalo ir, pamatęs tenai žmogų neapsivilkusį vestuvių drabužiu, jam tarė: Prieteliau, kaip čia įėjai, neturėdamas vestuvių drabužio? Jis gi tylėjo. Tuomet karalius tarė tarnams: Surišę jam rankas ir kojas, išmeskite jį laukan į tamsybes; ten bus verksmo ir dantų griežimo. Nes daug pašauktų, bet maža išrinktų.

Pamokslas XIX Sekmadieniui Po Sekminių

Bastūnas

ANO sekmadienio evangelija labai gražiai ir patogiai prirengė šios dienos evangelijai kelią. Ir visai nesunku suprasti, jog tai atsitiko ne iš netyčių. Bažnyčia, beskirtydama evangelijos dalis kiekvienam sekmadieniui, labai sumaniai sujungė abi šias evangelijas. Nes, kaip stabo ištiktojo žmogaus stebuklingas išgijimas parodo mums Kristaus mielaširdystės galią, kaslink vieno sakramento, būtent, išpažinties, nuodėmių atleidimo, taip pat vestuvės primena mums kitą, kuriame mūsų Viešpats kviečia visus mus pas Save, ir prašyte prašo, kad mes arčiau prie Jojo prisiriartintumėm. Ano sekmadienio evangelija parodė mums, kaip nuodėmės atleidžiamos, šios dienos prilyginimas parodo mums vestuves, į kurias negalima įeiti be vestuvių drabužio.

Vestuvės, taip ypač, Šventoji Komunija, neįmanoma be vestuvių drabužio, būtent, be nuodėmių atleidimo, bė išpažinties. Pravartu, tat, šiandien pažiūrėti, kaslink Šventosios Komunjijos, ką Kristus mums siūlo kviesdamas mus pas Save, ir ką mes turime daryti priimdami Jojo tokį malonų užkvietimą. Du dalykai, karaliaus elgesy, naudinga mums išsitėmyti, būtent, pirmasis jo pakvietimas buvo aplamai visiems; ir antra, jo rūpestingas ir akylus apžiūrėjimas kiekvieno svečio.

Vestuvės mums tuojaų primena Švenčiausiąjį Sakramentą. Kai tik išgirstate, kad mūsų Viešpats rengia puotą ar vestuves ir kviečia svečius, mes tuč-tuojaų prisimename tą didžią ir meilės pilną paslaptį, kurioje Jisai tiek daug meilės ir duosumo yra mums parodęs.

Įsikūnijimo paslaptis primena mums vestuves; nes šioje paslapyje Dievo Žodis pasivaina žmogaus prigimtį, taip, kaip moterystėje du susijungia į vieną, nes Įsikūnijime yra dvi prigimtys, Dievo ir žmogaus, susijungusios vienoje, Dievo Sūnaus ypatoje. Visas šios dienos prilyginimas, išsipildė ir išsipildė Įsikūnijimo Paslapyje. Kokis mažas skaičius priėmė tą užkvietimą ir stojo į Apaštalų eiles! Kaip ir kiek kartų Jojo pasiuntinius išnaudojo, išjuokė, užmušė. Ir dar to negana; mes žinome, kaip Dievo Sūnu, Kuris atėjo, meile ir ramybe nešinas, sutiko, kaip Jį priėmė, kaip su Juoju pasielgė.

Šios dienos prilyginimas nekartą išsipildė tautų ir tikrąjį tikėjimą atsivertimo istorijoje. Bažnyčia, pirmąjį kartą stojus į kovos lauką su pasauliu, per keturius amžius turėjo dirbti, vargti tarp prieštaravimų. Ji buvo Dievo pasiuntinys, bet pasaulis nepripažino jos, nepriėmė. Ji buvo visokiomis Dievo malonėmis nešina, bet pasaulis nenorėjo nė jos, nė tų josios malonių. Ką josios siuntėjas, josios įsteigėjas siūlė ir žadėjo, tą ir ji šiandien siūlo ir žada. Bet ypač Švenčiausiam Sakramente randasi tikras ir visiškas šio prilyginimo išsipildymas. Ši paslaptis, tai ne tik visų Dievo stebuklų ir viso Jojo gėrumo sutrauka, bet ir visų Jojo prieštaravimų išguldymas. Įsikūnijimo Paslaptis tęsiasi mūsų naudai Švenčiausiam Sakramente; nes tas pats Dievas, Kuris tapo žmogumi pasauliui atpirkti, dabar, čia, šitame altoriuje gyvena ir kviečia, kad užteimėm Jojo aplankyti, su Juoju pasišnekėti, pasitarti, kad Jisai galėtų palaiminti mus ir mūsų vargus. Mes negalime nė įsivaizdinti savo Bažnyčios be Švenčiausiojo Sakramento; nes Švenčiausias Sakramentas, tai Bažnyčios ramstis ir pagalba varguose, užuojauta ir suraminimas nelaimėje, linksmybė ir garbė ramybės ir pergales dienose.

Dievas, Švenčiausiam Sakramente elgėsi ir elgiasi su žmogumi panašiai, kaip tas karalius, kuris surengė vestuves. Kiekvienas užprašytas; nė vienas neaplenktas. Pasaulis buvo iš anksto, gerokai priręgtas šiai paslapčiai; iš kalno žinojo, kad vestuvės bus ir kad jam bus parūpinta vieta tose vestuvėse. Pasaulis matė jau šešėlių tų vestuvių, kai žydai, per keturias dešimtis metų "val-

gė tyruose manos, kaip parašyta: Jis davė jiems duonos iš dangaus valgyti;" kai psalmių rašytojas apgiedojo Viešpaties Dievo grožybę; kai Viešpats pasiskyrė sau vietą, kur "Jo akys ir širdis amžinai paliks;" kai Dievas įvedė aukavimo įstatymą ir pasisakė esąs patenkintas Savo žmonių aukomis; kai Nojus, Abraomas, Izaokas, Jobas ir Jokūbas aukojo po atviru dangumi kruvinasias aukas; kai Melkizedėkas, Senojo Įstatymo kunigas, aukojo duonos ir vyno auką; kai pranašo žodžiai skambėte skambėjo: "Nepatinkate jūs man, sako Galybių Viešpats, ir dovanos iš jūsų rankų nepriimsiu; nes nuo saulės užtekėjimo, lig nusileidimo... kiekvienoje vietoje švenčiama ir aukojama man auka gryna." Štai, kaip pasaulis buvo priręgtas, paruoštas ir pakviestas į šią Meilės Paslaptį. Net Pats Kristus, besirinkdamas Sau gimimo vietą, besieškodamas Sau tinkamos tėvynės, turėjo mintyje šią Meilės Paslaptį, nes Betliejus ne ką kitą tereškia, kaip "Duonos Namai." Tenai, Jisai užsikvietė piemenėlius ir pasaulio išminčius, tenai jie, rytų žvaigždės vedami, užėjo kūdikėlio aplankyti ir liko Jį garbinti. Ne ką kitą ir šiandien ta raudona lemputė tereškia, ne kur kitur ir šiandien jos šviesa mus lydi, mums kelią rodo. Ta rytų žvaigždė ir šiandien dega mūsų altorių šešėly, ir šiandien mums, kaip tiems karaliams, rodo, kur Kristus mūsų laukia.

Nors tik Savo gyvenimo pabaigoj, Kristus įsteigė šį Švenčiausiąjį Sakramentą, vienok, Jisai nekartą prieš tai aiškino ir sakė jį įsteigsias. Po visų Savo darbų, po visų Savo kelionių ir meilės aukų, Savo kančios išvakarėse, jau paskutinįjį kartą sutikęs Savo apaštalus, Jisai išpildo Savo pasižadėjimus; Jisai užganėdina Savo meilės troškulį! Jisai Pats atsiduoda Save jiems, duonos pavidalu; Jisai juos įgalioja amžinai daryti tai, ką Jisai tada padarė, ir Švenčiausias Sakramentas tapo mūsų nuosavybė, Bažnyčioje. Ir net iki šiai dienai, Kristus nuolatos šaukia ir kviečia mus užteiti pas Jį, pasišnekėti, užkasti ir pamatyti, koks Jisai saldus, ir kaip maloni Jojo draugystė. Jisai iš mūsų nieko nereikalauja; anaipol, Jisai nori duoti, laiminti, mums draugišką ranką ištiesti. Mums tik reikia užteiti, o Jisai, kaip geras šeimininkas, visa kitą atliks. Amen.

Šventa Valanda

VISAGALIS, Amžinasis Tėve! Mes garbiname Tave! Dėkingi esame, kad mus sutvėrei. Pasigailėjimo Dieve! Maloniai pažvelk į mus šią šventą valandą, klūpančius prie spindinčio sosto Tavo viengimio Sūnaus. Mūsų reikaluose šaukiamės į Tave, Tėve! Prašome tavo pagalbos tavo numylėtiems. Išgirsk mūsų balsą, nes parašyta: "Palaimintas Dievas, kurs neatitolino savo gailestingumo nuo mūsų!"

Malonusis Jėzau, mūsų Išganytojau! Mano siela garbina Tave švenčiausiam Sakramente. Širdys mūs perpildytos giliausiojo dėkingumo jausmais už atpirkimo dvasią. Per Tavo šventą prisikėlimą pakėlei mūsų sielas iš nuodėmių bedugnės. Pastatei mus Tavo išrinktųjų draugų tarpe. Tu buvai mūsų Gynėjas, kuomet neprieteliai mūs tykojo. Tu esi Kelias. Lai kiekvienas mūsų vaikščioja tuo keliu tavo švenčiausiu Krauju apšlakstytu. Tu esi Tiesa. Lai kiekvienas mūsų taip galvoja, elgiasi ir kalba, tartum pilnai suprastų tavo su mumis buvimą. Tu esi mūsų Gyvybė. Duok mums tos malonės gyventi kuoartimiausiai su Tavimi, Prisikėlimo Sakramente, Šventoje Eucharistijoje.

Ateik šventoji Dvasia į mūsų širdis. Atnaujink jose Tavo dieviškąjį buvimą. Tu esi apaštala, kančinių ir visų tikinčiųjų stiprybė. Padidink stiprybę mūsų širdyse, kad galėtume panešti gyvenimo sunkumus.

Mažas Misijonierius

VIENAS misijonierius laikė misijas Argentinos sostinės Buenos-Aires Tėvų Lazaristų bažnyčioje. Per pamokslus jis ragino visus būti misijonieriais, apaštalais. Po kelių dienų tasai misijonierius mato, kaip du berniukai, vienas 4—5, kitas 9—10 metų amžiaus, įeina į bažnyčią ir prisiartina prie didžiojo altoriaus, kur laikomas švenč. Sakramentas. Mažasis berniukas rankute rodo į tabernakulį ir kažką kalba didesniajam. Pasakui abu suklaupė ir ilgai meldėsi. Misijonierius prisiartinio prie berniukų ir paklausė mažąjį: "Ka tu sakei savo draugui?" Vaikutis atsiliepė: "Tėve, aš dalyvavau misijose, o mano draugas jose nedalyvavo. Žiūrėki, koks jis jau didelis, o dar nežino, kur Dievas yra. Aš atvedžiau jį čia ir paaiškinau, jog Dievas pasidarė taip mažutis, kad galėtų gyventi šitame mažame paauksuo-

tame kambarėlyje. Tamsta sakei, kad visi turi būti misijonieriai. Aš esu misijonierius ir rodau draugui, kur yra Dievas."

Mirė Žymus Atsivertėlis

GARSLAJAM Tėvų Benediktinų Ordino vienuolyne, Fort Augustus, Škotijoje, mirė seniausias tame vienuolyne Benediktinų Ordino vienuolis — Teologijos Doktoras, kun. Dom Martin Wall, sulaukęs 93 m. garbingo ir ilgo savo amžiaus. Pažymėtina tai, kaip škotų katalikų savaitraštis, "The Glasgow Observer" aprašo, kad tėvas Wall, gimė iš škotų protestantų tėvų. Jaunas būdamas 1863 m., jis lankė garsųjį Cambridge Universitetą Anglijoje, kuriame mokinosi matematikos. 1875 m., jis pasekmingai baigė matematikos mokslą, su laipsniu M. A. Kiek vėliau jis tapo išsiųstas Indijon, ir ten jam suteikta civilinio gelžkelių inžinieriaus tarnyba. Jis dalyvavo ir Madras kunigaikštijos gelžkelio pastatyme. Vėliau jis grįžo Didž. Britanijon, ir tapo Anglikonų ministriu. Jam buvo duota Tittleshall anglikonų parapijoje, Norfolk'e, Anglijoje, kurato vieta. 1881 m., jis pametė Anglikonų tikėjimą, perėjo į Rymo Katalikų Bažnyčią ir priėmė šv. Krikštą. 1883 m., jis paskirtas Fort Augustus tėvų Benediktinų vienuolyno globojamoje mokykloje, matematikos mokytoju. 1884 m., jis baigęs novicijatą, padarė profesiją, o 1888 m., — kunigo šventimus. 1902 m., jis buvo paskirtas vienuolyne prioro padėjėju. Ir tas pareigas jis ėjo iki pat savo mirties. Jo kūnas palaidotas specialėje vienuolyno bažnyčios kryptoje.

Ar gi tai didesnio nuostabios V. Dievo Apvaizdos kelių pavyzdžio mums visiems bereikia?

J. Butkevičius.

PROCESIJŲ GALIA

1847 mt. Paryžiuje perėjo į katalikų tikėjimą žydās muzikas Hermanas Kohn. Kartą šv. Valerijaus bažnyčios chorvedis negalėjo nueiti į gegužines pamaldas ir chorui vadovauti pasiuntė savo draugą muziką H. Kohną. Procesija su švenč. Sakramentu padarė Kohnui tokio įspūdžio, kad jis visai atsimainė dvasioje ir nutarė pereiti į katalikų tikėjimą. Dar tais pačiais metais jis buvo pakrikštytas ir pasidarė uoliu kataliku. Vėliau Kohnas įstojo į Karmelitų vienuolyną ir gavo Augustino vardą. Tėvas Augustinas mirė 1870 mt., užsikrėtęs ligoninėje beslaugydamas sužeistus kareivius.

Keletas Bendrų Šv. Juozapo Kupertiniečio Gyvenimo Bruožų

J. Butkevičius

TARPE daugelio kitų Trečiame šv. Pranciškaus Ordine žymių dvasinių asmenybių, mes matome ir šv. Juozapą Kupertinietį, jau senoje praecity tame ordina figūravusį.

Ši didįjį ir šventąjį Viešpaties tarną, brolis neturtas vos tik spėjusį užgimti, sau pasiskyrė. Jo tėvelis buvo vargšas, dailidės amato darbininkas, kurs iš menko savo amato uždarbio, vos beįstengė sau ir savo šeimynėlei duonelę uždirti. Jis tikėjosi, kad jo sūnelis Juozukas, kurs kaip ir jo Mokytojas Kristus, gimė vargingoje palei jų namelius būdelėje ant plikų šiaudų, paaugęs tamę amate gal bus daugiau už savo tėvelį sumanesnis, ir, žinoma, pasekmingesnis.

Dygūs erškėčiai, be perstoјimo klojo šiam vos gimusiam Viešpaties šventajam kelią. Nuo pirmųjų savo gimimo dienų šv. Juozapas Kupertinietis buvo labai silpnos sveikatos, prie ko netrukus prisidėjo (prisimetė) dar ir ulcų liga. Dėlei šių savo prigimtųjų silpnybių ir trūkumų, jis atrodė silpnas, ištižęs, be jokios energijos, linksnumo ir apskrumo. Jo motinėlė, dėlei tos priežasties, tankiai jį vadindavo mažu "tinginėliu," ir už tai nemaž bausdavo. Nors jis ir nebebuvo kitų taip mylimas ir užjaučiamas, kaip kiti to meto vaikai, tačiau pats nuolatiniai kentėdamas, ir kitiems dėlei ko nors kenčiantiems, neapsakomai buvo jautrus ir gailėtingas. Mažiausia kito žmogaus kentėjimo žymė arba koks nors pasiskundimas, jam dar kūdikiu tebėsant, — jo jauną širdį kai peiliu perskrodavo. Jo paties įvairūs kentėjimai taipgi be perstoјimo jį kankindavo. Tačiau tose visose įvairių kentėjimų tamybėse, jam visuomet spindėdavo ta jo šviesi žemiškosios kelionės žvaigždė, kuri aiškiausiai jam nušviesdavo kelią pas Tą, Kuris visiems nuilūdusiems ir kenčiantiems aiškiausiai sako:

"Eikite pas Maną visi, kurie vargstate, kenčiate ir apsinkinti esate. O Aš jus atgaivinsiu ir paguosiu. Nes Mano jungas yra saldus, ir Mano našta yra lengva."

Jaunutis būdamas, šv. Juozapas Kupertinietis, mokėsi kelių lygiai amatų. Bet visų tų amatų moksle, jis paliko vien tik nelaimingo nepasisekimo auka! Pradėjus mokytis tėvelio amato, greitai buvo pastebėta, kad

jo moksle pageidaujamų rezultatų nebebus galima susilaukti. Tuomet leista jis mokytis batsiuvio amato. Bet ir ten buvo tas pats — batsiuvio amatui jis pasirodė visiškai nepraktiškas!

Vieną dieną jis pamatė vieną batsiuvį, didelį maišą pasiūtų batų sau ant nugaros miestan parduoti benešanti. Tas matymas šventajam kaž dėlei kurios tai priežasties, gilų išpūdį padarė. Nuo to laiko jis ne savo mokomo amato žiūrėjo, o tik to, kaip didelį ir sunkų maišą savo kalčių, jis ant savo sielės pečių kasdieną neša!..

Padavimas sako, kad po jo kūdikystės, kai jis paaugo į jaunučio vaikino amžių — žmonės tankiai jį matydavę taip lygiai kaip ir pavargėlį šv. Benediktą Juozapą Labrą, — Belgijos pavargėlį, vaikščiojantį po Italijos kaimus ir miestelius bepavargėliaujantį, ir neturintį kur savo galvos priglausti. Jis perėjo daugelį vienuolynų, prašydamas jį priimti. Bet visur jam buvo atsakyta. Bandė prašytis pas Benediktinus, tačiau ir ten rezultatai buvo tie patys.

Galop, jis buvo priimtas Trečiojo šv. Pranciškaus Ordino vienuolynan. Bet dėlei savo silpnos sveikatos, ir to prigimto savo fizinio neapsukrumo ir daugelio kitų įvairių priežasčių — ir čia mažai kur tinkamas tebuvo. Jis buvo paskirtas prie kūtės šerti ir prižiūrėti asiliukus, kuriuos broliai prie vienuolyno laikė. Tą jam paskirtą tarnybą su didžiausiu stropumu atlikdamas, ir save, "Brolių Asilėlių," (taip jis iš nusižeminimo visuomet save vadindavo!) už tą savo prigimtą fizinį nerangumą, visuomet be pasigailėjimo baudė.

Pabaigęs Noviciją, turėjo gauti brolio šventimus ir pradėti ruoštis dvasininko luoman. Bet šventasis buvo moksleivis be vilties kuomet nors baigti mokslą ir išlaikyti kvotimus. Tačiau maldoje ir dvasios tobulinime — jis vis kaskart kilo taip aukštai, kad nė vienas tuomet buvusiųjų jo draugų, nieku būdu tamę nebegalėjo su juo susilyginti! Kai jis buvo perstatytas vyskupui patikrinti (mat tuomet buvo moksleivių laikomieji egzaminai) ir paskirti jį diakonatui, — jo mokytojai suvisu mažai vilties teturėjo. Tačiau V. Dievo Apvaizda šį svarbų jo rei-

kalą sutvarkė suvisu kitaip, negu buvo visu manyta. Kai vyskupas parinkęs vieną šv. Luko Evangelijos tekstą (xi, 27) — „Palaiminta įsčia, kuri tave nešiojo, ir krūtys, kurias žindai“ — paprašė jo turinį jam išaiškinti, — pasakyti reikalingą tos rūšies pamokslėlį, — šv. Juozapas Kupertinietis, taip vyskupui tą tekstą išaiškino, kad vyskupas ir visi kiti ten buvusieji, dideliai nusistebėjo! Vyskupas greitai jame pastebėjo dideles V. Dievo malonės dovanas, ir jo kandidatūrai į diakonatą jokių ypatingų kliūčių nepastatė, jo kunigyستė dabar niekam nebebuvo abejotina.

Išvestas į kunigus, senųjų savo pareigų pildyme, jis dar uolėsnis pasidarė. Jo prigimtas lėtumas, paprastumas, nusizeminimas, savęs išsižadėjimas, Dievo ir artimo meilė ir kitos įvairios dorybės, pasiekė nuostabios aukštumos! Kaip kas dėlei to perdidelio jo uolumo ir nusizeminimo, jam ką nors pastebėdavo, — šventasis visuomet pilnas didžiausio nusizeminimo į tai atsakydavo:

“O ką gi daugiau brolis asilėlis gali daryti, jeigu ne save nusizeminti?”

Dabar jį pradėjo lankyti dvasios ekstazės; jės buvo labai skaitlingos ir kartais labai ilgos. Kai jis tose ekstazėse būdamas meldavosi — jis visuomet būdavo daugiau ar mažiau pasikėlęs nuo žemės oran.

Kaip šv. Pranciškus Assyzietis, — taip lygiai ir šv. Juozapas Kupertinietis, didelėje dvasinėje aukštumoje bebūdamas, ilgainiui įgijo nuostabią naturalio gamtos grožio pažinimo dovaną. Jis turėjo didžiausią visiems Dievo tvariniams meilę! Ypatingai jis mylėjo paukštelius ir visą V. Dievo sutvertą gyvūniją. Padavimas sako, nekartą jį esant sakiusį garsųjį Poverelli'o pamokslą laukų ir miškų paukšteliams.

Smūlkūs ūkininkai ir avelių augintojai, kas šeštadienio vakarą susirinkdavo nedidelėn jų vienuolyno bažnytėlėn, kur šventajam vadovaujant, maldingai visi drauge giedodavo arba kalbėdavo šv. P. Marijos Loretaniškos Litaniją. Tankiai taip pasitaikydavo, kad prasidėjus ūkės darbams ant lauko, ūkininkai nebeturėdavo laiko eiti bažnytėlėn Litaniją kalbėti. Tuomet, kai padavimas sako, šventasis nekartą išeidavo į atvirą lauką, tankiausiai ten, kur avelės ganėsi (į avelių ganyklas!) ir duota jam nuo Dievo galia, avelių pulkus pas save sušaukdavo. Jos paklusniai pas jį subėgdavusios, būriais apie jį ant žemės suklauptavusios — ir tuomet šventasis kalbėdavo Litaniją, o avelės jam

pritarėdamos, labai panašiu į Litanijos giesmę balsu. bliaudavo. Kaimiečiai kelis paeiliui kartus, tą stebuklą pastebėjo...

Pagaliau Perugia Provincijolo, kurio jūrisdikeijoje šventasis gyveno, įsakymu, šv. Juozapas Kupertinietis buvo išsiųstas Kapucinų Ordino vienuolynan, kame buvo didesnė disciplina ir daug sunkesnė regula. O to šventasis labai karštai pageidavo! Keliais metais prieš savo mirtį, jis ir vėl buvo sugražintas senajin savo (Pranciškonų Ordino) vienuolynan. Dabar jam buvo parūpinta suvisu atskiras nuo vienuolyno namelis, gretimais vienuolyno, palei Liono Kalnelį, kuriam šventasis jokio susinešimo su pasauliu visiškai nebeturėdamas užsiėmė vien tik malda ir įvairiais dvasiniais pratimais, ir Kitais visais gerais darbais.

Trumpai prieš savo mirtį jis pasakė savo viršininkui ir dvasios vadui, kad pabaigoje rugpiučio mėn., 1663 m., (tais metais jis ir mirė), jis kartu su visais broliais jau nebe galės bažnyčioje priimti šv. Komuniją. Ištikrųjų taip ir įvyko. Jį pagavo baisi šiltinė, kuri per trumpą laiką baisiai jį nukankino. 18 dieną rugsėjo mėn., jis vos teįstengė priimti jo dvasios vado jam atneštą šv. Komuniją, po kurios visiems broliams pas jį susirinkusiems, šventais ramus, ir neapsakomu dvasiniu džiaugsmu, kuris aiškiai tuomet angeliskame jo veide pastebimas, degdamas, vos tepaspėjus broliams ištarti šv. Povilo apaštalo žodžius:

“Geidimu geidžiu būti paliuosuotas iš kūno ir gyventi su Kristumi,” — ramiai užmigo Viešpatyje. Kadangi jis gimė mažame Cupertino kaimely, Italijoje, tat ir pasiliko pavadintas šv. Juozapas Kupertinietis.

Tėvų Marijonų Rėmėjų Draugijos Narys

A. † A.

D. VAIŠVILAS

Užmigo Viešpatyje rugpiučio 17 d., 1937 m., Chicago, Ill.

Tėvai Marijonai už jo sielą atlaikė vienas šv. Mišias rugsėjo 19 d., o antras atlaikys rugsėjo 26 d. Visi Marijonų Rėmėjų Draugijos nariai prašomi sukalbėti dalį rožančiau už jo sielą ir šiaip pasimelsti, kad Dievas būtų jam gailestingas.

MARIJOS GARBEI

Pagal kunigą V. F. Kienbergerį, O. P.
Rašo kunigas Pr. J. Vaitukaitis

Melskimės!

PALAIMINTASIS Tėve Danguje, parėdyk, kad mano mintys pasikeltų į Dangu, kur nebėra mirties, nė verksmo, nė vargų ar dejonių. Dangiškoje Jeruzalėje, tame ramybės palaimintame rėgėjime, daugiau nebebus žemiškumo, nė pasaulingumo, kad vargintų mano sielą; daugiau nebebus vylionių, kad klaidintų mane; daugiau nebebus tyrimų, nė nuodėmės...

Mano siela nudžiunga ties Tavo sostu. Ir Tavo tėviškame gerume mane laikyk arti Savęs, brangiausias Tėve, kurs esi Danguje. Ir priimk mano skaitlingas maldas dėkingumui už tas visas dovanas, kurias taip gausiai davei man. Kad Tavo karalystė ateitų, kad Tavo valia būtų kaip čia, žemėje, taip ir Danguje.

Rabboni, mano numylėtasis Gelbėtojai, kada aš mirsiu ir kada būsiu su Tavim? Aš esu susirūpinęs abejonėmis ir sielvartais. Gyvenimo karštis mane degina mano sielos viduje. Savo širdyje, iš tikrųjų, aš esu ligonis. Tų dalykų, kurių daryti neturėčiau, aš darau. (Aš esu kirminas, o ne žmogus. Mano siela yra nesveikoje padėtyje. Iš to visa gelia mano širdį ir nebetenku drąsos po tų visų nuopolių ir nepasitaisymų, po tų visų tyrimų ir neištvėrimo gerume. Permainos ir visos progos sudarkė mano sielos ramybę. Betgi, Viešpatie, numylėtas mano Jėzau, atiek pas mane!

Maloninga Dievo Dvasia, duok man stiprybės brangią dovaną, kad galėčiau mano pašventimui nugalėti visas kliūtis. Ir tegu nė viena pagunda nenuveikia mano sielos ir kūno, ir tegu nevertėia įklimpti į neteisybės pinkles. Ir nė vienas priešingumas tegu ne užtemdo manęs. Gelbėk mane, kad aš neiškrypčiau iš tiesaus kelio. Septyni didieji nusikaltimai tegu neranda vietos mano širdyje. Ir suteik man tą malonę, kad visada būčiau pripildytas troškimu siekti Dangaus, mano tikrosios Tėvynės.

Triasmenis Dieve, aš garbinu Tavo neišbaigiamą Mejestotą. Aš Tave laiminu už mano sutvėrimą, atpirkimą ir pašventimą.

Visa garbė, visa šlovė, visas garbinimas tebūnie Tau, Garbingiausioji Trejybe.

Mano Viešpaties palaimintoji Mergele Motina, saugok mane nuo kiekvienos nuodėmės ir visokio pikto. Aš trokštu Dievą mylėti mano proto ir širdies visomis galiomis. Aš esu išsiilgęs Tave mylėti, kaip palaimintieji daro Danguje. Aš garbinu Dievo Apvaizdos visus sprendimus. Aš noriai atsiduodu Šventosios Dievo Valios parėdymui. Maloningiausioji Motin, tuos visus mano pasiryžimus visada laikyk prieš mano silpną atmintį ir prigelbėk man atsiminti juos dabar ir mano mirties valandoje.

Mano Viešpaties ir Išgelbėtojo palaimintasis Patėvi, nepamiršk man geradarių ir giminių, kurie kenčia skastykloje. Melskis už mirštančiuosius, kad jų paskutinę valandą Jėzaus Gailestingoji Širdis jiems būtų priebėga ir duotų maloningą išsarmę.

Šv. Mykolai, ginč mus kovoje, kad neprazūtume baisiame teisme. Mes gerbiame Tavo pagalbą Bažnyčiai jos reikale. Nugalėk Bažnyčios priešus tolimųjų kraštų misijose. Ir iš aukšto gelbėk mums, kai esame pavojuje, ir būk su Angelu Sargu, kai siaučia pagundų antpuoliai.

Laimingasis Popiežiau, Šv. Petrai Celestinai, išmokyk mus branginti nuolankumo bei nusizėminimo dorybę. Tavo paties didelis nuolankumas vertė tave nužengti nuo Petro sosto ir jį atiduoti kitam, kurs užlaikytų kunigiškų šventimų pilną galybę ir jurisdikciją, kad gauti gausią užmokesnį, žadėtą nuolankiesiems. Iš tavo dangiškojo sosto melsk Aukščiausiojo kunigo, kad prailgintų garbingai viešpataujančio Popiežiaus gyvenimą ir čia, žemėje, kad jis būtų žinomas, kaipo Palaimintojo Kristaus Vietininkas.

Šv. Paskaliau Baylionieti, tu esi Eucharistinų Kongresų ir Veikimų globėjas. Melsk, kad visos bažnyčios būtų pripildytos, kaip pats būvai, Altoriaus šventųjų misterijų stebuklinga meile. Išmokyk mus dažnai dalyvauti Šventoje Puotoje, kur Kristus yra Garbingiausias Svečias.

Palaimintoji Monika, garbingojo Hippo vyskupo ir Bažnyčios Daktaro motina, tavo

sūnaus šventumas buvo tavo ašarų ir maldu išdava. Išklausanč tavo troškimų ir maldavimų, Dievas mums apreiškė, kad Jis yra paguoda verčiaučių ir išganymas motinų, kurios atsiduoda Jo Dieviškajai Apvaizdai.

Ap mąstykite!

Reikšmingiausi ir svarbiausi įvykiai dažnai praeina nepatėmyti ir nepažymėti. Gilumos prieglobstyje telpa neišsėmiamai daug vandens. O dabartinių įvykių siubojančio vandens dugne galybė yra didelė, galinga, bet ir taikinga, tačiau, savo paviršiuje išduoda daug tvirtesnių jėgų ir galingesnio sujudimo.

Panašiu būdu Dievas parėdė, kad tolygiai praeitų Jo Įsikūnijimo didžiausia paslaptis. Mažasis kambarys menkoje lušnelėje Nazarete, mažas namelis Galilėjoje, buvo reginys tos paslapties, kurioje "Žodis tapo kūnu ir gyveno mūsų tarpe." (Jon. I, 14). Nuolankių ir išvargusių žmonių nežinomam miestelyje įvyko toji didžiausia paslaptis iš visų paslapčių. To svarbaus ir reikšmingo įvykio reginys buvo tas nežinomas miestelis. Kiti žmonės, kaip ir Natanaėlis, klausė: "Ar gali būti kas gera iš Nazareto?" (v. 46). Tačiau, tas mažas namelių židinytis menkam ir nežinomam miestelyje atnešė daug garbės apgyventai vietai Galilėjos klonyje. Nes ta diena, kai Aukščiausiojo šviesus pasiuntinys įžengė į Nazareto menkiausias lušnelės vidų, į miestelį kartu atėjo neišdildoma ir tverianti garbė. Arkangelo Gabriėliaus atsilankymas ŠŠ, Joakimo ir Onos gyvenbutyje buvo toks įvykis, kurs Nazareta iš visų kitų Galilėjos kaimu išskėlė į garbingą vietą, nuimant pašainos ženklą, kurį išpuikė miestelėnai buvo uždėję.

Kaimiečiai, miestelėnai, įvairaus pasaulingo tipo žmonės ir kiti, skubiai praėjo Nazareto menką lušnelę pirmutinėje Apreiškimo Dienoje. Ką jie būtų darę, jei jie būtų žinoję, kad Arkangelas atsilankė į nežinomą gyvenbutį? Gal nepaisymas būtų juos vertęs vien tik pažvelgti ir praeiti. Daugelis nebūtų troškę, kad Jehova permaintyt jų patenkinta gyvenimą. Keletas būtų išmetinėję Dievo Išminčiai, kad Nazaretas, iš kurio nieko gera būti negali, kam iškeliamas į garbės viršūnę. Kiti būtų nusistebėję iš Dievo visagalybės, kam pagerbė nuolankiausių tėvų paprasta ir nežinoma mergelė, tuo būdu apleidžiant visus formalumus parinkime iš garbingų luomų, geriausio kraujo ir išauklėjimo, kad padaryti didelius dalykus. Vos tik keletas būtų sustoję, kad su tikėjimu ir mei-

le pažvelgus į Mergelę, kurios akys buvo ramybė ir pati nekaltybė. Vos tik keletas būtų matę tame Dievo darbe, kad Aukščiausias nepakenčia žemės išpuikusių didžiūnų ir nežvelgia į turtuolius, kurie puikybėje išsikelia ir nemato nieko kita, kaip vien tik patenkinti save, ir netrokšta nieko kita, kaip tik daugiau garbės gauti ir daugiau turtų įsigyti.

Čia Dievas troško įrodyti užsimiršusiems, kad garbė ir laimėjimas ne visada pripuola galingiesiems. Dėl to Dievas pasirinko paprastumą ir nuolankumą sielos, kurią sutvėrė. Tačiau, pasaulis to nesuprato. Žmonės, kurie krovė turtus ir garbino auksinį telį, negalėjo suprasti Dievo, kurs mylėjo nuolankumą gyvenime ir su malone žiūrėjo į nužemintas širdis, ar pasirinko silpnuolius, kaip irankius Savo Dieviškajai Valiai. "Nes iš Dievo einanti paikybė yra išmintingesnė už žmones ir iš Dievo einanti silpnybė stipresnė už žmones.... Nedaug yra išmintingų kūnų, nedaug galingų, nedaug aukštos kilmės; bet Dievas išrinko, kas pasauliui paika, kad sugėdintų išmintinguosius; kas silpna, Dievas išrinko, kad sugėdintų, kas stipra." (I Kor. I, 25 ir sek.).

Vienuok keletas tikinčiųjų, kurie noriai žvelgė į Įsikūnijimo namelį ir troško sužinoti paslapties reikšmę, sužinojo, kad Marija, nors buvo nuolanki ir paprasta, bet karališkas kraujas plaukė iš jos gyslų. Dar daugiau jie sužinojo, nes patyrė, kad ji eina iš Dovydo, Ganytojo Karaliaus, giminės, kad jos giminystė siekia net Judą, Jokūbo sūnų.

Dievas nenorėjo, kad Marija garbėje pralenktų kokis kitas tvarinys. Tačiau, norėjo, kad Marija—pastaroji Ieva—būtų garbingesnė negu pirmutinė. Taip pat garbingesnė negu Ievos vyras. Šv. Augustinas palaikė, kad proto galybėje žmonių giminės tėvas daugiau vyravo viršum visų nupuolusių negu paukštis ant kirminų. Tačiau, Marijos proto dovanos yra begaliniai viršesnės negu Adomo pirm jo nuopolio.

Įvairiais laikais ir būdais Dievas įkvėpė patriarkus, pranašus, net šventuosius vyrus ir moteris, kad pramatytų Dievo visos Išminties begalinės šviesos garbę. Betgi jie negavo aiškaus ir suprantamo apšvietimo, kurs Mariją padarė Išminties sostu. Tuo dalyku Angeliškasis Daktaras nurodo: "Negalima abejoti, kad Švenčiausioji Panelė Marija gausniu būdu gavo išminties dovanas, stebuklingos galybės malones, taip pat ir pranašystės dovanas." Dėl to tai atitiko Viešpaties visagalybei, kad Marijos sielą iš-

Noriu Mylēt...

*Noriu mylēt Tave, o Meile,
Noriu mylēt Tave, Viltie!...
Aš alkstu Tavosios malonės
Jėzaus Geriausioji Širdie.
Noriu mylēt Tave karštai,
Kol nepriklaus manęs kapai.
Bet ir tada, tada o Jėzau
Aš noriu Tave dar mylēt,
Kada sustingęs mano kūnas
Nebegalės nė pajudėt.
Tegu širdis tada manoji
Tavęs mylēt nemusto a.
Tegu joj likus kibirkštėlė
Gyvybės laukia tos dienos,
Kada ant teismo paskutinio
Siela su kūnu drauge stos.
Tegu ji myli lig tada
Tave, o Meile amžina.
O ten, o ten dangui per amžius
Žinau mylēt jau vienustosiu
Tik ten tą giesmę dėkingumo
Už Tavo meilę užgiedosiu.
O kaip ilguosio. Tos šalies,
Kur meilės jūra išsilies.*

V. S-lė.

kėlė taip garbingai: "Dukterys ją matė ir pareiškė, ją esant daugiausiai palaiminta. Kas yra ji, kuri ateina, kaip auštantis rytas, šviesi, kaip mėnuo, skaisti, kaip saulė, galinga, kaip kariauna, einanti į kovą?" (Cant. VI, 8, 9).

Kataliku Bažnyčia garbina Mariją, Panelę ir Motiną, Saliamono išminties garbėmis: "Su manim yra turtai ir garbė, dideli turtai ir teisybė... Aš vaikščiuoju teisybės keliu, taikindama eiti nurodytais takais, kad galėčiau juos įturtinti tuo visu, kas mylima man ir kas pripildo turtais. Viešpats turėjo mane savo keliu pradžioje pirma negu ka nors padarė pradžioje. Aš buvau pasodinta amžinybėje... pirma negu žemė padaryta... Palaiminti yra tie, kurie laiko mano kelius... ir tas žmogus, kurs kas dieną sergsta ties mano vartais, ir laukia ties mano durų anga. Tas, kurs ras mane, ras gyvenimą ir apturės išganymą iš Viešpaties." (Pat. VIII, 18 ir sek.).

Kad suprasti Marijos garbę, reikia atsiminti Arkangelo Gabriėliaus pasveikinimą: "Sveika, malonės pilnoji, Viešpats su Tavimi. Palaiminta Tu tarp moterų." (Luk. I, 28). Arkangelas Gabriėlius neatėjo pas vie-

ną savo valdinį, nes Marija turėjo būti visada vadinama "Angelų Karalienė." Dėl to Arkangelas nužemintai nusilenkė prieš ją, kaip valdinis savo valdovei. Jis pripažino jos garbę, kaip Išminties sostą, Sandoros arką, tabernakulą, kurs nėra rankomis darytas, ir joje pripažino Amžinojo Žodžio sostą.

Marijos sielos meilingumas yra įrodomas jos vaikeliuose, kurie dieną iš dienos kartoją jos kalbėsį su Arkangelu Gabriėliumi. Jos pasitikėjimas ir ištikimybė Dievui pasirodo iš to, kad Aukščiausiojo parėdymas statomas prieš jos skaisčias mintis ir ji žino, kad ji turi būti Motina Kristaus, Pateptoio, Mėsijo. Jos sielos džiaugsmas pasirodo, kai ir realizuoja, kad Aukščiausiojo Pažadėtojo Kūdikiu Motinos antgamtinis pašaukimas daro ją ištikrųjų motiną, vienok ji visada pasilieka Nekaltoji Mergelė.

Marijos Mergelės — Motinos ir jos Kūdikiu — vienybė buvo artimiausia, kokią galima numanyti. Tos vienybės tikrasis įvykis iškėlė Mariją viršum visų kitų sutvėrimų. Dėl to kardinolas Kajetonas reiškia: "Marija liečia Dievybės esmę." O Šv. Albertas Didysis žymi: "Sūnus iškelia savo Motinos gerumą iki beribių; vaisiaus neišmatuojamas gerumas nurodo, kad medis taip pat turi beribį gerumą." Ir Šv. Alberto angeliškasis mokinys rašo: "Iš to įvykio, kad ji yra Dievo Motina, Švenčiausioji Panelė turi beribio gerumo rūšį, pareinantį iš beribio Gėrio, kurs yra Dievas, ir tuo būdu nieko negali būti geresnio, kaip negali būti nieko kita geresnio, kaip pats Dievas."

Bažnyčios ištikimieji vaikai visada aukščiausiai gerbė tą Marijos garbinamą Išminties sostą. Jie taip darė su didžiausia pagarba vien dėl to, kad realizavo Dievo visagalybę, kuri sukūrė tokį idealą. Šimtmetis iš šimtmečio ji šaukė į juos, kad gyvenimo keliai yra klaidingi, pilni žabangų ir iškrypę. "Aš esu kilnios meilės Motina! Aš esu šventosios vilties Motina!" (Elkl. XXIV, 24). O jie atsakė: Mes "Tave vadiname maitinančiu alyvcs medžiu." (Jer. XI, 16). Su karšta meile jie maldavo Gyvojo Dievo, kurs Švenčiausios Trejybės amžinybėje sprendimuose išrinko tą Šarono gražiausią Rožę, kad žydėtų žemėje, kuri buvo sunaikinta per nuodėmę.

Gegužės mėnesį yra kilnu apmąstyti mintis Šv. Tomo Akviniečio, kurs rašė apie Mariją, Dieviškios Malonės Motiną: "Kiekvienas gauna malonių iš Dievo pagal pašaukimą, į kurį yra pašauktas... Švenčiausioji

Panelė Marija gavo tokios malonės pilnumą, kad ji likosi arčiausia malonės Kūrėjo: tuo būdu ji savyje gavo Tą, kurs yra visų malonių pilnas, ir, Ji pagimdydama, ji visiems davė Malonių šaltinį."

Švenčiausios Panelės Marijos aukštasis pašaukimas, kaip šventoji išmintis ir dieviškoji malonė, pripildė jos sielą Aukščiausiojo dovanomis. Ištikrųjų, Marija gali pilnai didžiūotis tais didžiausiais dangiškais turtais, kurie jai vienai buvo duoti. Jos meilingi vaikai tegali numanyti tas dovanas vien iš amžinybės ištarmių. Čia konstantuojame faktą, kad tai visa net šventieji ir angelai negali pilnai žinoti. Čia tegalima vien garbinti Dievo gerumą, kad teikėsi taip apdovanoti Marijos — Mergelės ir Motinos — sielą tokiomis galingomis dovanomis, dėl kurių jos vaikai neranda žodžių, kad išreiškus savo dėkingumą.

Dievas savo Išmintimi savo sostą papuošė Marijos Nekaltojo Prasidėjimo skaisčiausia ir nekalčiausia siela, iš kurios plaukia Jo malonių gausuma vaikams, kurie jai buvo pavesti nuo Kalvarijos tragedijos dienų, kad juos globotų. Ir jie ateina prie jos Motiniškosios Širdies, meldami užtarymo ir malonių šioje ašarų pakalnėje. Savo rūpestingus ir ašaromis nuplautus veidus jie kreipia į Gailestingumo Motiną, žinodami, kad ji yra malonių išdas, iš kurio jas dalina visiems, kurie jų reikalauja. Ties jos kojomis jie deda savo maldavimus, meldimus, ir atsidavusiomis širdimis kreipiasi į ją, kad

sukurtų Dievįskosios Išminties eucharistine ugnį, kuri niekada nenustotų kurentis. Gi pats Išganytojas yra panašiai pareiškęs: "A, atėjau ugnies siūsti į žemę ir ko gi norėčiau, jei ne kad kurentųsi" (Luk. XII, 49).

Dėl to, visuose mūsų reikaluose niekada nepamirškime kalbėti šios Šv. Bernardo maldelės: "Atmink, Švenčiausioji Panelė Marija, jog nuo amžių nėra girdėta, kad kas, ieškodamas Tavo prieglobos, meldamas Tavo pagalbos, šaukdamasis Tavo užtarymo, būtų buvęs atmestas. Tokiu pasitikėjimu padrasintas, Panų Pana ir Motina, puolu prieš Tave, einu prie Tavęs, stodamas ir vaitodamas, aš nusidėjėlis. Amžinojo Žodžio Motina, neniekinkie mano maldavimo, bet teikis maloningai išgirsti ir išklaudyti. Amen."

Ar Marija atsisakys išgirsti ir išklaudyti mūsų maldavimą?

— Niekada! — atsako tikėjimo sąžiningas balsas. — Niekada! — suskamba pasitikėjimo ir meilės aidės.

Tat, Švenčiausiai Marijai, Mergelei ir Motinai, tebūnie amžinoji garbė nuo vaikų, kurie ją garbina čia, žemėje, ir pasitiki su ja Danguos Karalystėje gyventi, kad amžinai ją garbinus ir kartu, kad tolygiai garbinus ir jos Dieviškąjį Sūnų, Jėzų Kristų, mūsų Atpirkėją ir Išganytoją, "kurs mus mylėjo ir apiplovė mus savo Krauju nuo mūsų nuodėmių, ir padarė iš mūsų karalystę ir kunigus Dievui savo Tėvui; Jam (ir Jo Motinai tebūnie) amžinoji garbė ir viešpatavimas per amžių amžius!" (Apr. I, 5 ir sek.).

Parašė Rt. Rev. Msgr. Fulton J. Sheen, D.D.

Vertė Kun. A. T. (Samata)

KOMUNIZMO TAKTIKA

Gerb. Kunigo Juozapo A. Karaliaus premijuotas vertimas

(Tęsimys)

25. Kl. Ką žodis "Fašizmas" reiškia komunistui?

Ats. Tai reiškia bent ką, kas tik yra anti-komunistiška. Earl Browder identifikuoja tą žodį su DuPontais ir "žudymo sistema ir koncentracijos stovyklomis kiekvienam, kurs tik savo balsą pakelia prieš išnaudojimą ir sprespaudą." (*What Is Communism?* p. 106). Dimitrovas sako, kad tai yra "pašėlusis reakcija ir kontra-revoliucija." (*Working Class Against Fascism*, p. 14).

Tėmyk. — Kad aiškiai supratus komunizmą, gerai yra, kur tik atsitinka žodis *Fašizmas*, jį verstį anti-komunistišku, kaip jie kad vartuoja arba verbuoja tokia prasme. Kuomet komunistas oratorius agituoja už unijas darbininkams, arba bedarbiams, arba negrams, arba studentams, visada atsimink, kad Fašizmas komunistui yra anti-komunizmas.

26. Kl. Ar Jungtinėse Valstybėse yra Fašistinė Partija?

Ats. Ne.

27. Kl. *Ar Jungtinėse Valstybėse yra Komunistinė Partija?*

Ats. Taip.

28. Kl. *Tat, kuri iš tų dviejų partijų yra didesnis pavojus Amerikai?*

Ats. Komunistinė Partija, nes vykdo komunizmą. Ir visada reikia atsiminti, kad pasaulio politinė problema nėra pasirinkimas tarp komunizmo ir fašizmo. Be fašizmo, yra dar kitos valdžios rūšys, pav. mūsų pačių Amerikos valdžios forma. Greičiau kova verda tarp komunizmo ir anti-komunizmo, nežiūrint kokias valdžios formas galėtų vėliau priimti.

29. Kl. *Ar komunistai kalba, kad jie priešinasi karui?*

Ats. Taip. Ir dėl to jie sukūrė Lygą prieš Karą.

30. Kl. *Ar jie iš tikrųjų priešinasi karui?*

Ats. Jie tikrai nesipriešina civiliniam karui, anot Lenino, Stalino ir Browderio žodžių: "Mes turime kiekvieną imperialistinį karą paversti į civilinį karą." Jie nesipriešina civiliniams karams ir revoliucijoms, kurios veda į komunizmą. Karai prieš komunizmą jiems yra visada blogi.

31. Kl. *Ką komunistai nori išreikšti, kuomet jie vartoja žodį: "Taika?"*

Ats. Taika reiškia komunistinės valdžios įkūrimą. Taika po bent kuria kita valdžia yra neįmanoma komunizmui. "Kova taikos palaikymui yra kova prieš fašizmą, kova, kuri yra esminiai revoliucinė." (G. Dimitrov: *The United Struggle for Peace*, p. 18, Workers' Library edition). "Masių anti-karinė kova turi būti artimai sujungta su kova prieš fašizmą (anti-komunizmą) ir fašistinį judėjimą." (Septintojo Metinio Kongreso rezoliucijos iš "International Correspondence," rugsėjo 19 d., 1935 m., p. 1184).

32. Kl. *Kaip turime suprasti, kuomet komunizmas persistato kaip karo ir fašizmo priešas, ir farmerio ir darbininko bičiulis?*

Ats. Turime suprasti, kad komunizmas persimainė ne savo principais, bet persimainė savo taktika. Kad suprasti skirtumą, dalėskime, kad A yra vagis iš užsiėmimo. Jis ryžasi apvogti B, C ir D, per spėką arba prievartą įsilauždamas į jų namus, kiekvienam užduodamas į galvą su lazda, ir paskui vagia jų gėrybes. Jis lengvai nugali B, bet randa, kad C ir D rintai pasipriešina ir numuša vagį, ir jie paskui nešiojasi ginklus, kad apsisaugoti prieš vagystę ateityje. Ir A dabar nusprendžia pamesti spėką ar prievartą kaip vagystės priemonę. Ir jis rengia-

si nauju būdu apvogti E, F ir G. Jis kviečia juos pietums, ir jiems pasakoja, kad mylįs jų šeimas, jų vaikus, su jais eina kartu į bažnyčią, iširašo į tuos pačius golfo klubus, ir galutinai jis yra į jų namus kviestas į savaitės pabaigą, kuomet jis apvagia juos. Tėmyk, kad A gyvenimo principas pasilieka nepakeičytas, bet jo taktika yra pakeičyta. Ir jis vartoja ne spėkos ir ne prievartos metodus, kad atsiekti savo tikslą.

Iš tikrųjų, tai yra tas pats, ką šiandien komunizmas daro. Jis pamatė, kad savo revoliuciniu priėjimu buvo nesekmingas. Kai kurie kraštai pasipriešino ir susijungė, ir dėl to komunizmas pasiryžo dabar pakeičyti savo taktiką ir vartoti nerevoliucinius priėjimus, kad atsiekti revoliucinius uždavinius.

33. Kl. *Ar taktikos permaina turėjo savo pradžių Amerikoje ar Rusijoje?*

Ats. Rusijoje. Toji taktika tapo definityvis reikalų vedimas Trečiojo Internacionalo septintame metiniame kongrese, kurs įvyko Maskvoje, liepos ir rugpiūčio mėn., 1935 metais. "Septintojo kongreso taktikos linija atitinka judėjimo dabartinei lygybei ir komunistinių partijų galybei." (D. Z. Manuilsky: *The Work of the Seventh Congress*, p. 65).

34. Kl. *Kokis vardas duotas komunizmo naujai taktikai?*

Ats. "Suvienytas Frontas," arba "Bendras Frontas," arba "Liaudies Frontas," arba "Populiarus Frontas."

35. Kl. *Kaip komunistai proponuoja nuversti jau įkurtą arba įgyvendintą tvarką.*

Ats. Į tai Komunistų Internacionalas atsako: "Pirmasis reikalas, kuris turi būti atliktas, reikalas, su kuriuo pradėdame, yra sudaryti Suvienytą Frontą." (G. Dimitrovo raportas, išduotas Internacionalo Kongrese, rugpiūčio 2 d., 1935 m.).

36. Kl. *Kaip komunizmas formuoja Suvienytą Frontą?*

Ats. "Gaudamas viršenybės arba pirmenybės įtaką didelėse masinėse proletariatinėse organizacijose: darbininkų unijose bei sąjungose, dirbtuvių komitetuose, kooperativiškose, kultūrinėse organizacijose, miestelėnų ir ūkininkų varguomenės masėse, nupuolusioje arba ištvirkusioje inteligentijoje, ir taip vadinamuose "prastuose žmonėse." (Komunistų Internacionalo programa, p. 77). "Komunistai turi įsteigti artimiausią kooperaciją su tais Kairiojo Sparno social-demokra-

Parašė Kun. Jonas P. Murphy, D.D., Ph. D.

Vertė Stasys P. Vaičiaitis, M.I.C.

KRIKŠTO SAKRAMENTAS

Gerb. Kunigo Juozapo A. Karaliaus premijuotas vertimas

(Tęsinys)

1. Kankininkystė

Šventasis Augustinas sako, kad mirštantieji dėl Kristaus išpažinimo, nors ir nepakrikštyti, savo mirtimi apturi savo nuodėmių atleidimą, lygiai kaip kad jos būtų nuplautos šventu Krikšto vandenimi. Ir nors Kristus yra pasakęs, kad jei kas neatgims iš vandens ir šventosios Dvasios, tas negalės įeiti į dangaus karalystę, tačiau, taipgi yra sakęs: "Kas dėl manes prapuldytų savo gvybę, ras ją." (L. 13 de civ. Dei, c. 7). Šv. Augustinas taipgi sako, kad tie kurie meldžiasi už kankinius, įzeidžia juos. (Sem. 17 de verbis apost.). Šv. Kiprijonas klausia mus: "Argi Krikšto galia galētu būti didesnė ar tvirtesnė už išpažinimą, kuriuo žmogus išpažįsta Kristu prieš žmones ir yra pakrikštijamas savo kraujuje?" (Ep. ad Iubaian., n. 21).

Kankininkystė, tad, yra Krikštas. Koks santykis tarp kankininkystės ir Krikšto sakramento? Vienu atžvilgiu, kankininkystė yra kas tai mažesnio: kitu atžvilgiu — kas tokio didesnio. Kankininkystė tuomi žemiau stovi už Krikšto sakramenta, kad vienas Krikšto sakramentas tesuteikia žmė. Kankininkystė aukščiau pakyla už Krikšto sakramenta tuomi, kad ji nevien apvalo sielą nuo nuodėmių, bet taipgi atitolina galimybę — sakramentas gi šio nesuteikia — nuodėmė vėl sutepti siela, kurią pastato prieš Dievo Veida apvilktą baltu skaistaus šventumo drabužėlin. Kankiniai yra "tie, kurie ateina iš didžio sielvarto ir apiplovę savo rūbus ir juos išbaltino Avinėlio kraujuje." (Apr. vii, 14).

2. Meilė

Esame sakę, kad meilė, arba, kaip lygiai dažnai vadinama troškimas, yra kitas Krikš-

tais veikėjais, darbuotojais ir organizacijomis, kurios kovoja prieš reformistinę veiklą ir pritaria Suvienytam Frontui kartu su Komunistine Partija." (Komunistų Internacjonalo Egzekutyvio Komiteto raportas iš rugpiūčio 1 d., 1935 m. Originalas pažymėtas italikomis). (Bus daugiau.)

to būdas. Taigi, ir čia, leiskit aptarti žodžio reikšmę ir paskui parodyti kaip meilė prilygsta Krikštui.

Trumpai galime pasakyti, kad meilė reikią Dievą meilės aktą, padarytą todėl, kad Jis savyje yra nepabaigtai geras, arba reikią tobulos meilės aktą — tai yra, gailesties — kylančios iš Dievo meilės. Suaugusiame žmoguje, papildžiusiame nuodėmė, meilė negali būti be gailesties; nes nusidėjęs negali mylēt Dievą ir nesigailēt savo nuodėmės.

Toliau, meilės aktas visados ir būtinai turi savyje talpinti troškimą priimti Krikšto sakramenta, todėl kartais ir girdima sakant "Troškimo Krikštas." Priežastis kodėl jis ši troškimą turi turēt yra tai, kad Dievo meilės aktas turi savyj turēt troškimą visuose dalykuose susitaikint su Dievo Valia. Taigi, kadangi Dievo Valia yra, kad priimtume Krikšto sakramenta, Dievo meilės aktas turi savyje talpinti troškimą priimti Krikštą. Tačiau, šis troškimas gali būti arba aiškus, arba neaiškus. Abu reikalingi mūsų atidaus gvildenimo.

Troškimas vadinasi aiškus (explicitum), pavyzdžiui, katekumene, kuris išmokintas visų esmiškų tikėjimo tiesų, kuris tikrai ruošiasi priimti Krikštą ir visapusiškai yra gerai prirengtas. Tačiau, jeigu katekumenas ir gerai būtų išmokintas, o Krikštas visgi būtų buvęs atidėtas dėlei nenoro atsižadėti ko nors sunkiai nuodėmingo jo gyvenime, negalėtume pasakyti, kad jis priėmęs troškimo Krikštą, nes aišku, jog jis neturi meilės. Troškimas vadinamas neaiškus (implicitum) tame, kuris padaro Dievo meilės akta, ir nekaltintinai klysdamas, nežino Krikšto sakramento reikalingumo. Taip galētu atsitikti žmonėms nepakrikštytiems pavyzdžiui Anglijoje. Jie lengvai galētu žinoti pakankamai tikėjimo tiesų padaryti Dievo meilės aktą ir visgi nežinoti apie tikra Krikšto reikalinguma, kurio tad nepareikštų aiškaus noro priimti. Ar galētu tas pat atsitikti su pagonimis, kurie niekad negirdėję apie Kristų? Galētu atsitikti, jeigu koku būdu jie yra įsigiję bent pačias reikalingiausias Apreiškimo tiesas, išganymui būtinas, ir jeigu jie įstengia išganingai tikėti į Dievą ir Jame

viltį padėti. Nes labai svarbu suprasti, kad kai kalbame apie meilę, tai nereik suprast bet kokį Dievo mylėjimą daugiau už visa kitą, kokį įgimtai turi kūriniai savo Kūrėjui. Meilė esmiškai yra draugiška (mūsų palaimintasis (Viešpats nevadina mus tarnais, bet prieteliais), kuri negali apsieiti be glaudaus bendrumo su Dievu, kas yra galima vien antprigimtojo srityje. Antprigimtos srities buvimą, sužinom vien iš Apreiškimo. Meilė, tad, negali būti nebent žinant šią pamatinę Apreiškimo tiesą, kurią šv. Povilas savo laiške Žydams aptaria, sakydamas: "Tam, kurs artinasi į Dievą, reikia tikėti, kad jis yra, ir kad jo ieškantiems jis yra atlygintojas." (Žyd. xi, 6). Prasilenktume su šios knygos tikslu tyrinėdami kaip pagonyms kokių nors būdu sužinojo ar gali sužinoti šias išganymui reikalingas tiesas.

Kad meilė neklaidingai pateisina žmogų, išgaudama visų nuodėmių atleidimą ir malonės suteikimą, aišku iš Kristaus žodžių: "Kas gi mane myli, bus mano Tėvo mylimas; taip pat aš jį mylėsiu ir pats jam apsireikšiu." (Jn. xiv, 21). Toliau: "Jei kas mane myli, tas laikys mano žodžius; ir mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir pasidarysime pas jį buveinę." (Jn. xiv, 23). Taip pat, kai rašto žinovas atsakė į Jėzaus klausimą, sakydamas: "Mylėsi Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela, visomis savo jėgomis, visomis savo mintimis," (Luk. x, 27), mūsų Viešpats jam tarė: "Tai daryk ir būsi gyvas." (Luk. x, 28). Jokia šv. Rašto vieta aiškiau nenusako, kad ši meilė yra draugiška kaip kad šv. Jono raštai, kuris kartą tiesioginiai ir daugelyj kitų vietų lygiai aiškiai yra pasakęs, jog "meilė yra iš Dievo; ir kiekvienas, kurs myli, yra gimęs iš Dievo." (I Jn. iv, 7).

Iš šių šv. Rašto sakinių, aišku, kad nėra nė šešėlio tos minties, jog Krikšto sakramento reikalingumas aiškiai turėtų būti žinomas. Iš Bažnyčios Tėvų laikų randame užtektinai įrodymų, kad pakanka tokios meilės, kurioj Krikšto troškimas yra aiškiai pareikštas. Pavyzdžiui, galime paduoti šv. Ambrozijaus pamokslus žodžius, kurį jis pasakė per laidotuves imperatoriaus Valentinijono, mirusio besiruošiant priimti Krikštą. Jis sako girdėjęs žmones apgailestaujant, jog imperatorius mirė nepakrikštytas. Ambroziejus nurodo, jog imperatorius turėjo norą priimti Krikštą ir buvo jį patį, šv. Ambrozijų, prašęs jam Krikštą suteikti. Argi tad jis neapturės ko troško ir negaus ko prašė? Argi

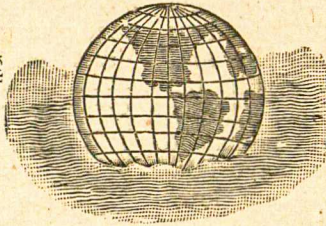
dieną prieš savo mirtį, jis neatsižadėjo kitų draugiškumo, kai pagonių šventovių klausime jis Kristų aukščiau pastatė už žmones? Jeigu jis turėjo Kristaus dvasią, argi neapturėjo Kristaus malonės? Jeigu kankiniai savo kraujuje yra apvalomi, tai lygiai ir jis savo geroje valioje ir pamaldume. (De ob. Valer. cons., n. 51). (Bus daugiau.)

Tėvų Marijonų Rėmėjų Aukos

Valančiūnas Ig. Rev., Philadelphia, Pa.	3.00
Sesuo Bibijona, Binghamton, N. Y.	3.00
Dabšis Mary, Plainfield, Conn.	3.00
Zapnickas Ant., Lowell, Mass.	3.00
Dusevičienė E., Worcester, Mass.	3.00
Taparauskienė Juz., Worcester, Mass.	3.00
Rusas P. Mrs., Port Washington, N. Y.	3.00
Zurkauskas Ant., Šlikių km., Lietuva	3.00
Rasmonskienė M., Chicago, Ill.	1.00
Val. vikt., Cleveland, O.	3.00
Zagrečkienė M., Detroit, Mich.	3.00
Navitsky Mary Mrs., Minersville, Pa.	3.00
Baltrušaitienė A. ir P., St. Charles, Pa.	4.00
Samušis Jos., Moline, Ill.	2.00
Balsis V., Chicago, Ill.	3.00
Radzevičius P., Chicago, Ill.	3.00
Šaparauskienė Ant., Detroit, Mich.	3.00
Šlivinskienė A., Brooklyn, N. Y.	6.00
Gelžinis Petras, So. Boston, Mass.	2.00
Trumpis M., Chicago, Ill.	3.00
Sinkievičienė G., No. Arlington, N. J.	1.00
Čižauskas Ant., Pana, Ill.	3.00
Landis Ona, Chicago, Ill.	3.00
Žižminskas Agota, Racine, Wis.	3.00
Buragas Jon., Kingston, Pa.	2.00
Jurevičiūtė P., Brooklyn, N. Y.	3.00
Rimkienė P., Chicago Heights, Ill.	3.00
Petrauskas M., Chicago, Ill.	3.00
Toleikis E., Chicago, Ill.	2.00
Paulukonis A., Worcester, Mass.	3.00
Zalatorienė V., Montello, Mass.	3.00
Balkus Petr., Detroit, Mich.	3.00
Yukno F. A., Essondale, B. C., Canada	6.00
Sr. M. Casimir, Glens Falls, N. Y.	2.00
Večeraitė Karolina, Švenciany, Poland	3.00
Sulga Helen, Tverec Švenciany, Poland	3.00
Piktužis St., Chicago, Ill.	3.00
Žilienė Marijona, Chicago, Ill.	3.00
Petrauskienė A., Chicago, Ill.	3.00
Lubart A., Chicago, Ill.	3.00
Panavienė W., Chicago, Ill.	1.00
Kairys A., Rockford, Ill.	3.00
Jonušis M., Mrs., Camden, N. J.	2.00
Miniukai A. ir K., Orange, Mass.	5.00

Visiems Rėmėjams nuoširdžiai dėkojame.
Tėvai Marijonai.

Katalikų Pasulyje

KATALIKŲ MISIJONIERIAMS NĖRA PAVOJAUS

Peipingas, Kinija. — Amerikos katalikų misijonieriai Peipingo srityje nesuvaržyti ir jiems nėra pavojaus. Japonai netrukdo jiems eiti savo kilniųjų pareigų. — skelbti tikrąjį Dievo žodį pagonams.

Reikia spėti, kad ir kitose karo zonose Kinijos katalikų misijonieriai netrukdomi savo darbuose, Tačiau apie tai neturima čia jokių žinių.

PRANCŪZŲ IŠGIJIMAI LIURDE

Paryžius. — Kaip kasmet, taip ir šiemet įvyko gausingą prancūzų meldžionija į Liurdą. Dalyvavo daugiau kaip 60,000 meldžionių, kurių daugumas paliegusių ir įvairios rūšies invalidų.

Pranešta, kad pirmąją dieną Liurde įvyko dviejų paliegusiųjų staigūs pasveikimai. Išgijo dvi moterys.

SEVILIJAI PASKIRTAS ARKIVYSKUPAS

Vatikanas. — Sevilijai, Ispanijoje, arkivyskupu šventasis Tėvas Pijus XI paskyrė Ispanijos primą kardinolą Segurą. Sevilijos arkivyskupas kardinolas Ilundayni Esteban neseniai mirė.

IŠVARGONININKAVO 50 METŲ

Glasgow, Škotija. — Šv. Aloyzo nuo Dievo, Ordino vienuolyno bažnyčioje, Garnethill daly, Glasgow'e, Škotijoje, dėlei didelės senatvės ir nesveikatos, pasitraukė nuo savo pareigų tos bažnyčios vargonininkas, Mr. J. J. O'Halloran, be pertraukos išvargonininkavęs toje bažnyčioje ištisą 50 metų! Vakarais jis tankiai eidavo į didžiausią Glasgow'o mieste svetainę — St. Andrews Hall, groti milžiniškais vargonais, kuomet toje svetainėje būdavo katalikų ruošiami didieji koncertai, šv. Vincento Pauliečio Dr-jos naujai, kas vėliau sunaudojama vargšų katalikų šelpimui.

J. Butkevicius.

ARKIV. RUIZ GRĮŽTA Į SA- VO VYSKUPIJĄ MEKSIKOJE

Mexico City. — Šio miesto arkivyskupas L. M. Martinez pranešė spaudos atstovams, kad esąs ištrėmimo apaštališkas delegatas Meksikai arkiv. L. Ruiz atsistatydino iš delegato vietos ir Popiežius jo atsistatydinimą patvirtino. Laikinoju apaštališku delegatu paskirtas patsai arkivyskupas Martinez.

Buvęs apaštališkas delegatas arkiv. L. Ruiz kol kas gyvena San Antonio, Tex. Jis neužilgo grįžta į Morelia arkivyskupiją, Meksikojį, nes baigiasi jam ištrėmimo laikas.

Arkiv. Ruiz yra 72 m. amžiaus. Darbuosis arkivyskupijoje.

MEKSIKONŲ SEMINARIJA JAU PARUOŠTA

Santa Fe, N. M. — Montezuma seminarija, kurioje bus mokomi kunigaikščiūms meksikonai jaunuoliai jau paruošta mokslo metus pradėti ir laukia atvykstant apie 350 auklėtinių. Seminarija tiek ruiminga, kad joje bus vietos 500 studentų ir fakultetui.

Ši seminarija įsteigta Amerikos J. Valsybių vyskupų pastangomis, kadangi ligšiol Meksikos vyriausybė neleisdžia tenai atidaryti ir vesti kunigų seminarijų. O Meksikai juk kunigai reikalingi. Jaunieji turi užimti pasenusių kunigų vietas.

DIEVO BUVIMĄ UŽGINTI YRA BAIŠUS DALYKAS

Vatikanas. — Šventasis Tėvas Pijus XI aną dieną vasariniuose rūmuose per viešąją audijenciją kalbėdamas pareiškė, kad šandien pasaulyje yra paprastas dalykas Dievo buvimą užginti, arba Dievą neigti. O juk tas yra baisiausias dalykas taip protauti ir elgtis.

Juk per Šventąjį Raštą Pats Dievas kalbėdamas pareiškia, tik beprotis savo širdyje pasakęs, kad nėra Dievo. Žodis "beprotis," aiškino šventasis Tėvas, nėra vien smerki-

mas, bet ir pasigailėjimas. Patsai Kristus nuo kryžiaus juk yra pasakęs: "Jie nežino, ką daro." Tad ir Dievo buvimą užginantieji dažniausia nežino, ką daro, neįsisąmonina, kad jie baisėtinai elgias. Jie verti smerkimo ir pasigailėjimo.

KARDINOLŲ KOLEGIJĄ SUDARO 64 NARIAI

Vatikanas. — Mirus kardinolui Bisleti, iš kardinolų beliko tik du kardinolai. Jie yra: kardinolas Granito Pignatelli di Bellmonte ir kardinolas O'Connel, Bostono arkivyskupas. Kardinolų kolegijoje yra tik du nariai, kurie skirti kardinolais amksčiau už Bostono kardinolą. Jie yra: kardinolas Skrbenssky ir kardinolas Granito Pignatelli. Pirmasis Popiežius Leono XIII paskirtas kardinolu. Jis yra 75 m. amž., o kard. Granito Pignatelli, 87 m. amž.

Dabartinis Popiežius Pijus XI yra paskyręs 71 kardinolą. Iš jų 51 gyvi. Tarp šių yra Chicagos kardinolas Mundelein ir New Yorko kardinolas Hayes. Philadelphijos kardinolą Dougherty yra paskyręs Popiežius Benediktas XV.

Šiandien kardinolų kolegiją sudaro 64 nariai.

VYSKUPU BUS KONSEKRUOJAMAS MISIJONIERIUS PRANCIŠKONAS

Chicago, Ill. — Antradienį, rugsėjo 21 d., Švč. Vardo katedroj, Chicagoj, įvyks nepaprastos iškilmės. Jo Emin. kardinolas Mundelein, Chicagos arkivyskupas, konsekruos vyskupu Capitolais titulinį vyskupą elektą Ambrose Pinger, O.F.M. (pranciškoną), paskirtą Chowtsun, Kinijoje, apaštališku vikaru.

Šios ispūdingos iškilmės supuls su J. Emin. kard. Mundelein 28 metų konsekravimo vyskupų sukaktuvėmis. Iškilmės prasidės 10:00.

BAŽNYČIOS AUKSO JUBILIEJUS

Chicago, Ill. — Praeitą sekmadienį Notre Dame bažnyčios, 1335 W. Harrison gat., buvo minimos 50 metų sukaktuvės. Įvyko iškilmingos pontifikalinės Mišios, o popiet Palmer viešbutyje vaišės.

Ši bažnyčia globojama Švenč. Sakramento Tėvų kongregacijos, ir joje yra nuolatinis Švenč. Sakramento adoravimas.

IŠVYKS Į KINIJĄ MISIJONIERIAUTI

Montrealis, Kanada. — Rugsėjo 28 d. garlaivis Empress of Asia išplauks į Tolimuosius Rytus. Juo keliaus ir 6 kanadiečiai jėzuitai skirti misijonieriauti Kinijoje.

LIETUVIAI AMERIKOJE

PAKEITIMAI MARIJONŲ VIENUOLIJOJE

Prieš keletą mėnesių Marijonų Amerikos Provincijos tarybos padarytieji pakeitimai bus įgyvendinti trečiadienį, rugsėjo 22 d.

Kun. A. Andriušis, M.I.C., apleidžia Kenosha, Wis. lietuvių parapiją, kur ėjo klebono pareigas, ir atvyksta į Chicagą prisiimti "Draugo" ir "Laivo" administratoriaus pareigas.

Kun. Pr. Skrodenis, M.I.C., iki šiol dirbęs Worcester, Mass., rugsėjo 16 atvyko į Chicagą, ir trečiadienį, rugsėjo 22 d. pradės eiti Kenosha, Wis. lietuvių parapijos klebono pareigas.

Bro. And. Steponavičius, M.I.C., ilgai darbavęs Marijonų spaustuvėje Chicagoj, paskirtas į Kenoshą. Pažymėtina, kad dabar Kenoshoje yra įsisteigęs kitas Marijonų namas.

BROCKTONE ATIDARYTA LIETUVIŠKA BAKŪŽĖ

Brockton, Mass. — Rugsėjo 12 d. čia prasidėjo didelė paroda, kuri vyksta kasmet ir būna žymiausia Massachusetts valstybėje. Pirmą dieną paskirta lietuviams ir vadinasi "Lithuanian Day." Tą dieną atsilankė rekordinis skaičius žmonių — 25,000. Lietuvių buvo apie 6,000.

Parodoje prie pat didžiųjų vartų lietuviai brocktoniečiai pastatė lietuviško stiliaus namelį, lietuvišką bakūžę. Bakūžė graži, su gėlių darželiais po langais. Už namo net šulinys su medine svirtimi įrengtas.

KUN. J. ŠEŠTOKAS IŠVYKO LIETUVON

New. York. — Kun. J. Šeštokas, Aušros Vartų parap. klebonas, rugs. 4 d. išvyko Lietuvon. Jo sveikata taip susilpnėjo, kad, gydytojų patariamais, nuo pareigų pasitraukė. Pernai padaryta vidurių operacija negalėjo gražinti sveikatos. Dar senatvė prisideda, na ir po ilgų darbo metų New Yorke, veteranas kunigas priverstas perduoti parapijos vadovavimą kitam.

RUOŠIASI MINĖTI JUBILIEJŲ

Baltimore, Md. — Kitais metais sukaks 50 metų, kai Baltimorės lietuviai įsteigė parapiją, nusipirkdami savo vardu šv. Jono Krikštytojo bažnyčią. Visi veikėjai pradeda ruoštis, kad tinkamai šią sukaktį paminėtų. Manoma surinkti įdomią istorinę medžiagą.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

RUOŠIA ESKURSIJAS

Gižai. — Reikia, kad Lietuvos jaunimas geriau pažintų savo gimtąjį kraštą. Tam tikslui visuose kraštuose yra ruošiamos ekskursijos. Ir gižiečiai neapsileidžia: neseniai Gižų Šaulių Būrys sunkvežimių suruošė ekskursiją į Dzūkų žemę. Kelionėje aplankė demarkacijos liniją ir pamatė lenkų užgrąbtąją Lietuvos dalį, kurią jiems vistiek kada nors teks atkovoti. Kelio padarė apie 300 km. Visi ekskursija labai patenkinti.

BAŽNYČIOS CHORAS PAKVIESTAS Į LATVIJĄ

Šiauliai. — Teko patirti, kad Šiaulių šv. Jurgio bažnyčios choras, vadovaujamas Z. Puidoko, šiomis dienomis gavo pakvietimą vykti dviem koncertams į Jelgavą (Latvijoj). Choras pakvietimą priėmė ir rugsėjo pradžioje išvyko ten koncertuoti.

SUTVARKYTAS SUKILĖLIŲ KALNELIS

Šiauliai. — Viena iš gražiausių Šiauliuose istorinių vietų yra Sukilėlių kalnelis; ant kurio rusai 1863 mt. nemaža pakorė sukilėlių lietuvių ir ten juos palaidojo. Dabar kalnelį visuomet švenčiamos įvairios šventės, dedami vainikai ir kt. Paskutiniu laiku suklytas kalnelis gražiai sutvarkytas ir papuoštas medeliais bei gėlėmis.

BAIGIA ĮRENGTI PRIEGLAUDĄ

Sintautai. — Tuoju bus įrengta senelių prieglauda. Sintautų katalikių moterų draugija Sintautuose jau baigia įrengti namus, kuriuose bus apgyvendinti visos parapijos elgetos ir benamiai. Galutinam namų užbaigimui dar trūksta lėšų, bet darbščiosios iniciatorės tikisi su gerosios visuomenės parama šį trūkumą prašalinti.

VYSKUPAS MATULIONIS VIDUKLĖJE

Į Viduklę, vizituodamas parapijas, atsilankė J. E. vysk. T. Matulionis. Sutvirtinimo sakramentą suteikė daugiau kaip 700 asmenų.

TĖVŲ MARIJONŲ RĖMĖJŲ CHICAGOS APSKRITIES

RUDENINIS PIKNIKAS

MARIJOS KALNELIUOSE

Hinsdale, Illinois

SEKMADIENĮ, RUGSĖJO-SEPT. 26 D., 1937 M.

Pradžia 11 Val. Ryto

LAIMĖJIMAI — ĮVAIRŪS PASILINKSMINIMAI

Visi nuoširdžiai kviečiami atsilankyti į šį šių metų paskutinį išvažiavimą. Bus gražios muzikos, gardžių užkandžių; lietuviškos dainos skambės ištisą dieną.

RENGĖJAI.